

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **EKO Logistics s.r.o.**, IČ: 26710170, se sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. 9924/17/5300-21442-711359, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 45 Af 9/2017 - 22,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 45 Af 9/2017 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 17. 6. 2016, č. j. 3170620/16/2111-50522-208266. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, nepřiznal úrok z úroku přiznaného ve výši 238.550 Kč z vráceného nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2012.

[2] Městský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že v daňovém právu nadále platí nepřípustnost úročení úroků, ačkoliv zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, úročení úroků připouští.

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že v žalobě uvedl, že si přeje, aby ve věci bylo nařízeno jednání. Krajský soud to však

ignoroval a žalobu zamítl bez nařízení jednání. Stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Afs 185/2014 - 27, z něhož vyplývá, že výslovné vyjádření požadavku, aby bylo ve věci nařízeno jednání, nemůže být anulováno tím, že následná výzva podle § 51 s. ř. s. zůstane bez jakékoliv odezvy.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na rozsudek krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

II. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. platí, že *[s]oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Podle odstavce 2 téhož ustanovení, *[s]tanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.*

[8] Otázkou nutnosti nařízení jednání v řízeních ve správním soudnictví se Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích zabýval. V rozsudku ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004 - 58, například dovedl, že zamítl-li soud žalobu bez jednání poté, co na výzvu předsedy senátu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyjádřil účastník řízení s takovým postupem nesouhlas, je kasační stížnost podaná z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v tom, že byla účastníku odepřena možnost jednat před soudem, důvodná. Shodně se k dané problematice vyslovil i Ústavní soud. V nálezu ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 819/07, uvedl, že „*[p]rojevili [některý z účastníků řízení] nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání nebo požaduje-li nařízení jednání, je povinností soudu k projednání věci samé jednání nařídit (samozřejmě nejde-li o některou ze zákonem stanovených výjimek; viz § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 s. ř. s.)*“.

[9] Nejvyšší správní soud potom v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Afs 185/2014 - 27, konstatoval, že „*[v]yzývá-li soud účastníka řízení, aby se vyjádřil ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., musí mít vždy na zřeteli, zda se k možnosti jednání v této věci již vyjádřil. Domněnku souhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání je třeba s ohledem na ústavní zásadu ústnosti a veřejnosti jednání vykládat restriktivně. Proto výslovné vyjádření požadavku, aby ve věci bylo nařízeno jednání, nemůže být anulováno tím, že následná výzva podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. zůstane bez jakékoliv odezvy. Pokud tedy stěžovatelka v žalobách uvedla, že „žádá o nařízení jednání“ a následně nereagovala na výzvu krajského soudu podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., pak nelze dovést její konkludentní souhlas s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání. Za*

pokračování

takové procesní situace je možno rozhodnout o věci bez jednání pouze tehdy, pokud stěžovatelka výslovně vyjádří souhlas s projednáním věci bez jednání, a tím tak anuluje svůj předchozí požadavek, nebo pokud nastane situace předvídaná v ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.“ Lze dodat, že totéž vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014 - 48, č. 3380/2016 Sb. NSS.

[10] Stejná byla situace v posuzovaném případě. Stěžovatel v žalobě uvedl, že žádá o nařízení jednání. Krajský soud následně stěžovateli zaslal výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s., aby soudu sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, přičemž pokud se ve lhůtě dvou týdnů nevyjádří, bude soud mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Stěžovatel na tuto výzvu nereagoval. Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku ze dne 12. 3. 2015, v takové situaci nebylo možné věc rozhodnout bez jednání, jelikož stěžovatel v žalobě uvedl výslovný požadavek jednání nařídit. Pokud krajský soud přesto ve věci rozhodl o zamítnutí žaloby bez nařízení jednání, zatížil řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, ve kterém bude krajský soud vázán vysloveným právním názorem podle § 110 odst. 4 s. ř. s.

[12] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu